

EWA HARTWIG-FIJAŁKOWSKA ur. 1941; Lublin

Tytuł fragmentu relacji	Edward Hartwig jako ojciec
Zakres terytorialny i czasowy	Lublin; po 1944 roku
Słowa kluczowe	Lublin, Edward Harwtig

Edward Hartwig jako ojciec

Stosunki były poprawne. To nie była jakaś wielka oddana miłość. To znaczy tak, pamiętam wspaniałego ojca jak byłyśmy małe, jeżeli chodzi o wakacje. Tu muszę powiedzieć, że rokrocznie wyjeżdżaliśmy, dwa razy w roku, góry, morze, to były Domy Pracy Twórczej tak, że obracałyśmy się w znakomitym środowisku, bo to byli aktorzy, literaci, cały właściwie świat kultury. Dzięki temu, poznałyśmy dużo wspaniałych ludzi. Okres dziecienny pamiętam jako fantastyczny rzeczywistość. Potem, jeżeli chodzi o okres dojrzewania, to różnie to bywało. Czasami był dosyć srogie, ale i czasami był wyrozumiały. Gdy powiedziałam, że będę brała ślub ze swoim narzeczonym, to tata był taki bardziej przychylny. Poza tym ja miałam lepszy kontakt z ojcem, może ze względu na to, że zajmowałam się tą fotografią. Jak zrobiłam maturę, to na przykład zafundował mi wycieczkę autokarem do Włoch organizowaną tylko dla ludzi kultury i sztuki. Bardzo mu jestem za to wdzięczna. Poza tym jak dostał zlecenie z Jugosławii, żeby spojrzeć na Jugosławię i sfotografować jak obcokrajowiec widzi to wszystko, to mnie zabrał. Byłam dwukrotnie, objechałam całą Jugosławię z ojcem. Wszyscy mi mówią, że właściwie trochę byłam taką pupilką ojca, ale może ze względu też na to, że w sumie to mnie nie było przez piętnaście lat w kraju. Może to też jest taki okres tęsknoty, bo ojciec był dosyć uczuciowym człowiekiem. Poza tym moja siostra wyszła wcześniej za mąż, ja byłam dłużej w domu tak, że się na to nakłada bardzo dużo rzeczy. Tak, że tata był srogie, mama była sroga, ale dało się żyć. Ja mówię to oczywiście z perspektywy człowieka, który miał wtedy osiemnaście, dziewiętnaście lat. To każdy musi przeżyć.

Data i miejsce nagrania	2008-05-16, Lublin
Rozmawiał/a	Wioletta Wejman, Joanna Zętar
Transkrypcja	Magdalena Kożuch, Piotr Krotofil
Prawa	Copyright © Ośrodek "Brama Grodzka - Teatr NN"